

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze projednal dne 29. prosince 2016 v neveřejném zasedání stížnost odsouzeného P. L., nar. , podanou proti usnesení Okresního soudu Praha – východ, č. j. 1 T 245/2014-63, ze dne 1. 6. 2016, a rozhodl t a k t o :

Podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. řádu se napadené usnesení r u š í a znovu se podle § 83 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku rozhoduje tak, že se odsouzenému P. L., nar. , prodluhuje zkušební doba podmíněného odsouzení z trestního příkazu Okresního soudu Praha – východ z 26. 11. 2014, č. j. 1 T 245/2014-46 o 2 (dva) roky a zároveň se nad ním vyslovuje dohled.

O d ů v o d n ě n í

Okresní soud Praha – východ rozhodl podle § 83 odst. 1 tr. zákoníku o tom, že se odsouzený P. L. neosvědčil ve zkušební době podmíněného odsouzení na základě trestního příkazu Okresního soudu Praha – východ z 26. 11. 2014, č. j. 1 T 245/2014-46, neosvědčil a nařizuje se výkon trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, pro jehož výkon se odsouzený zařazuje do věznice s dozorem.

Proti tomuto rozhodnutí podal odsouzený stížnost a zároveň požádal o navrácení lhůty k podání stížnosti proti citovanému usnesení, neboť podával stížnost až poté, co uběhla lhůta k podání stížnosti na základě fikce doručení dle § 64 tr. řádu.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 28. 7. 2016 jednak zamítl žádost odsouzeného o navrácení lhůty k podání stížnosti ve smyslu § 61 odst. 1 tr. řádu, jednak zamítl jeho stížnost proti usnesení o neosvědčení se ve zkušební době podmíněného odsouzení jako opožděnou podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. řádu.

Odsouzený podal proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze ústavní stížnost, v níž se domáhal zrušení ustanovení § 64 odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb. a to ve slovech : „leđa že odesílatel vhození písemnosti do schránky vyloučí“ a rovněž se domáhal zrušení § 64 odst. 6 tr. řádu.

Ústavní soud nálezem III. ÚS 3026/16 ze dne 18. 11. 2016 rozhodl, že usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2016 bylo porušeno základní právo stěžovatele, tedy odsouzeného, na spravedlivý proces zaručené v článku 36 odst. 1 Listiny Základních práv a svobod a že se toto usnesení ruší, přičemž Okresnímu soudu Praha – východ bylo zakázáno pokračovat v porušování základního práva stěžovatele na osobní svobodu podle článku 8 odst. 1 a 2 Listiny Základních práv a svobod spočívající v nařízení výkonu trestu odnětí svobody stěžovateli, tedy odsouzenému. Okresní soud Praha – východ bezprostředně po obdržení nálezu Ústavního soudu reagoval na tuto situaci, že nařídil propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl předtím nařízen.

Krajský soud je za tohoto stavu věci nucen projednat stížnost odsouzeného P. L. proti usnesení Okresního soudu Praha – východ, č. j. 1 T 245/2014-63 ze dne 1. 6. 2016 jako včasné podanou, neboť je názorem Ústavního soudu v nyní projednávané věci

právně vázán. V důvodech stížnosti ze dne 11. 7. 2016 uvádí odsouzený P. L., že spáchaných skutků lituje, nepovažuje se však za recidivistu, neboť má slušnou a stálou práci, plánuje rodinu a rodinný život v domě, na který čerpá hypoteční úvěr. Dokládá pak příslušnými listinami, že splácí hypotéku na rodinný dům, že je řádně zaměstnán na pozici technik f.m. topenář/sanita na základě pracovní smlouvy uzavřené 30. 10. 2012 a jeho průměrný měsíční příjem je 26. 842,-Kč. Jenom svému díky svému příjmu je pak schopen plnit závazky vzniklé z hypotečního úvěru, neboť jeho manželka L., která má měsíční příjem 16 000,-Kč se nachází v oddlužení formou splátkového kalendáře. Pokud by nastoupil výkon trestu odnětí svobody, bylo by to pro něj likvidační, neboť by nebyl schopen splnit své závazky vzniklé okamžitým zesplatněním hypotéky. Uvádí dále, že uzavřel dohodu o náhradě škody s pojišťovnou Axa pojišťovna a.s., vůči níž uznal dluh a dohodu o úhradě dluhu uzavřel ještě před vynesení odsuzujícího trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2. Domáhá se toho, aby soud druhého stupně zrušil napadené usnesení, případně, aby ve věci rozhodl tak, že ponechává podmíněné odsouzení v platnosti, současně mu bude stanoven dohled a přiměřeně prodloužena zkušební doba.

Soud druhého stupně přezkoumal věcně napadené usnesení a dospěl k závěru, že v době, kdy první soud rozhodoval, byly splněny všechny podmínky pro to, aby rozhodl, že se odsouzený neosvědčil ve zkušební době podmíněného odsouzení, aby původně odložený trest odnětí svobody z rozhodnutí, které je specifikováno ve výroku tohoto usnesení, vykonal. Je totiž zcela evidentní, že odsouzený byl uznán vinným pro trestný čin, spojený s výrobou a zneužíváním omamných a psychotropních látek a jedů, ve zkušební době podmíněného odsouzení pak řídil osobní motorové vozidlo ve stavu vylučujícím způsobilost, který byl způsoben z jeho strany požitím návykové látky a způsobil dopravní nehodu. Tímto poměrně závažným a bezohledným jednáním okázale demonstroval, že na něj běžící zkušební doba podmíněného odsouzení nemá žádný výchovný a kladný vliv a to tím spíše, že v řízení před soudem prvního stupně se k věci postavil velmi laxe a k veřejnému zasedání, ač vyznění o něm řádně převzal, se nedostavil a prvnímu soudu se nijak nesnažil svoji osobní, rodinnou situaci objasnit ani vyjádřit svoji lítost nad selháním ve zkušební době podmíněného odsouzení. Za těchto okolností soud prvního stupně neměl vůbec žádný důvod k tomu, aby rozhodl jinak, než o přímém výkonu trestu odnětí svobody původně podmíněně odloženého, neboť z chování odsouzeného bylo patrné, že případné stanovení dohledu, prodloužení zkušební nebo stanovení dalších povinností uvedených v § 48 odst. 4 tr. zákoníku účel, s nímž je běh zkušební doby podmíněného odsouzení spojen nesplní.

Soud druhého stupně o stížnosti však rozhodoval za podstatně jiné situace, odsouzený si mezi tím uvědomil nesprávnost předchozího počínání a prostřednictvím svého obhájce osvětlil svoji současnou rodinnou, osobní a finanční situaci, přičemž svá tvrzení doložil příslušnými listinami. Stížnostní soud nemůže reflektovat na argument, že odsouzený má na svých bedrech hypotéku a že jeho manželka je v insolvenčním řízení, neboť stav nastal na základě přechodného zcela dobrovolného a vědomého jednání a převzetí závazků ze strany stěžovatele a jeho manželky, které se zavázaly plnit. Soud druhého stupně však akceptuje tvrzení, že stěžovatel není recidivistou, jeho jednání, jimiž se dopustil trestné činnosti a to jak té, za niž vykonával podmíněný trest odnětí svobody, tak té, již se dopustil v běhu zkušební doby podmíněného odsouzení, jsou excesy z jinak řádného chování, neboť z místa jeho bydliště není známo, že by se tam dopouštěl přestupků nebo jiných jednání proti občanskému soužití, přičemž dvě odsouzení, která jsou stížnostním soudem shora zmiňována, jsou jedinými odsouzeními stěžovatele a nejde o odsouzení pro stejnorodou trestnou činnost, tedy trestnou činnost stejného druhu, byť pojítkem mezi oběma případy je zneužívání návykových látek. Za podstatnou okolnost považuje soud druhého stupně také to, že obžalovaný je

dlouhodobě stále zaměstnán a živí se tímto způsobem, prostředky k obživě si nezaopatřuje pácháním trestné činnosti, ani jiným pochybným způsobem, je také zřejmé, že žije v trvalém partnerském vztahu a je zakotven k jednomu místu pobytu, co jsou významné faktory pro konstatování, že v jeho případě není ještě třeba, přes evidentní porušení podmínek na něj kladených v běhu zkušební doby podmíněného odsouzení, přímého výkonu trestu odnětí svobody.

S tímto závěrem soud druhého stupně podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. řádu napadené usnesení zrušil a sám pak ve věci rozhodl tak, že odsouzenému P. L. prodloužil zkušební dobu o dva roky a stanovil nad ním dohled. Dohledu je přitom dle názoru stížnostního soudu třeba kvůli spáchání trestného činu v běhu zkušební doby podmíněného odsouzení, když tento trestný čin byl též spáchán v souvislosti se zneužíváním návykových látek, jako trestný čin předešlý, pro nějž byl odsouzený ve zkušební době. Prodloužení zkušební doby o dva roky je přitom dostatečné, neboť jde o dosti dlouhou dobu, v níž bude možno odsouzeného sledovat a poté rozhodnout, zda si dobrodiní podmíněného odsouzení skutečně zasloužil, nebo zda je třeba, aby původně podmíněně odložený trest odnětí svobody vykonal jako nepodmíněný.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 29. prosince 2016

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph. D. v. r.
předseda senátu

Za správnost :
Nádherná